U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zastoupená JUDr. Alenou Samkovou, advokátkou se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. OAM-1569/VL-10-P07-ZA12-R2-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2011, č. j. 64 Az 4/2010 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 14. 11. 2011, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2010, č. j. OAM-1569/VL-10-P07-ZA12-R2-2005, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V podané kasační stížnosti však stěžovatelka žádný konkrétní důvod v tomto smyslu neuvedla a jako důvod kasační stížnosti označila § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně přitom poukázala na to, že žalovaný ani krajský soud nepřihlédly k vážnému zhoršení jejího zdravotního stavu. Své tvrzení doložila lékařskými zprávami a nemocniční propouštěcí zprávou, ze kterých vyplývá, že na sklonku roku 2009 byla již podruhé hospitalizována s náhlou příhodou srdeční. Stěžovatelka naproti tomu vytýká žalovanému i krajskému soudu, že ve svém hodnocení vycházely pouze ze zdravotní situace v roce 2005. Dále stěžovatelka argumentovala tím, že se krajský soud nevypořádal se skutečností, že je v současné době v trvalé péči své dcery H. K., které bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, a namísto toho poukázal na skutečnost, že jejím příbuzným byla zamítnuta žaloba a následně odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

K tomu Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve rámcově připomenout, že rozhodnutí žalovaného bylo již jednou zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně a věc mu byla vrácena s tím, aby se ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu zabýval otázkou, zda by pro stěžovatelku byla v zemi původu s ohledem na její nedostatečné finanční možnosti dostupná odpovídající lékařská péče, a dále posoudil, zda by vážný zdravotní stav stěžovatelky ve spojení s obavami z návratu do země a z toho vyplývajícími zdravotními riziky nezakládal ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka dle předkládaných lékařských zpráv trpěla chronickou ischemickou chorobou srdeční, vysokým krevním tlakem a již v roce 2003 prodělala infarkt myokardu; její zdravotní stav byl dlouhodobě shledáván závažným. Pro účely nového rozhodnutí si žalovaný nad rámec stěžovatelkou předkládaných zpráv o jejím zdravotním stavu vyžádal lékařské posudky od jednotlivých ošetřujících lékařů stěžovatelky a dále si prostřednictvím Ministerstva vnitra zažádal o informaci od zastupitelského úřadu týkající se možnosti pokračovat v započaté léčbě včetně předepsané medikace. Po vyhodnocení těchto nových důkazů dospěl žalovaný k opakovanému závěru stěžovatelce humanitární azyl neudělit.

Námitky stěžovatelky směřují výlučně do přezkumu úvahy žalovaného týkající se neudělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. K tomu lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, z něhož

vyplývá, že udělení humanitárního azylu *„je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů“*. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, k otázce humanitárního azylu poznamenal, že „[s]*mysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*.

Krajský soud i přes celkově velmi stručné odůvodnění k otázce neudělení humanitárního azylu stěžovatelce odkázal na zprávy Ministerstva vnitra České republiky, ze kterých vyplývá, že stěžovatelka má možnost bezplatně pokračovat v léčbě započaté v České republice také ve své vlasti na Ukrajině a to včetně předepsané medikace. Tuto skutečnost považuje s ohledem na výše citovanou judikaturu za stěžejní pro posouzení mezí správního uvážení žalovaného též zdejší soud. Pokud stěžovatelka poukazuje na zhoršení svého zdravotního stavu, zdejší soud je nucen konstatovat, že i přes nastalé zdravotní komplikace je povaha jejího onemocnění dlouhodobě neměnná, a soudům v takovém případě nepřísluší zasahovat do správního uvážení rozhodujícího správního orgánu. Zdejší soud v rozhodnutí žalovaného neshledal žádné vybočení z mezí správního uvážení; žalovaný si v souladu se závěry zrušujícího rozsudku krajského soudu vyžádal lékařské posudky ošetřujících lékařů stěžovatelky a rovněž zprávu o možnostech pokračování v započaté léčbě v zemi původu stěžovatelky, na základě čehož úvahu nad humanitárním azylem opakovaně provedl a žádné důvody pro jeho udělení neshledal. Námitku stěžovatelky, že je v trvalé péči dcery H. K., nelze hodnotit jako relevantní z hlediska udělení humanitárního azylu. Obdobně jako krajský soud lze odkázat na neúspěšné azylové řízení druhé dcery stěžovatelky, S. M., o které stěžovatelka ve svém sdělení ze dne 26. 8. 2009 prohlásila, že je jedinou osobou, která je ochotna i schopna se o ni postarat. Lze tak předpokládat, že se stěžovatelce dostane péče ze strany rodinných příslušníků i v zemi jejího původu.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, jelikož se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. přednostně, a zároveň by to bylo nadbytečné, jelikož samotné podání kasační stížnosti má podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu